

Adolphine Caroline Wilhelmine (Willy, Pop) Stoltenborgh is geboren op 29 september 1921. Ze was de dochter van Johan Stoltenborgh en Adolphina Benjamine de Scheemaker (1891). Haar ouders trouwden in 1920 in Weltevreden. Ze had een broertje Frederik (Frits) Johan Herman (Pih) (1925) en Hans. Haar ouders werkten beiden in het onderwijs. Vlak voor de oorlog was haar vader directeur van de ambachtsschool in de buurt van Malang. Door broer Hans werd zijn oudere broer Frits Pih genoemd.

In 1941 woonde het gezin in Malang. Daar werd Willy padvindster bij de Viooltjespatrouille van Groep 1 van het Meisjes Gilde van de NIPV. Haar medepadvindster Dolly Zeeman hield voor de oorlog een patrouillelogboek bij. In het logboek schreef ze over de spelletjes die gedaan werden onder leiding van Oam en de verschillende Hoppies o.a. Hoppie Vreede, Pieloor, Geul en Moulijn. Het logboek gaat vooral in op wat de Viooltjes deden, maar soms kwamen ze samen met andere patrouilles en speelden ze gezamenlijk een spel. Haar groep had 7 patrouilles, onder andere de Viooltjes, Zonnebloemen, Winde, Vergeet-me-nietjes en Lotus. De patrouille vierde de verschillende feestdagen, zoals Sinterklaas, Kerst, Baden Powell dag en Koninginnedag. Hun bijeenkomsten eindigden altijd met een rondje theedrinken en bijkletsen.

In januari 1942 werd hun "Huisje" (clublokaal) door het leger gevorderd en daarom hadden ze daarna bijeenkomsten bij Oam thuis. In februari 1942 moest het huisje helemaal leeg gemaakt worden en namen ze er afscheid van. De laatste toevoeging aan het logboek was van 26 februari 1942, vlak voor de inval door de Japanners. Op 8 maart werd Soerabaja bezet en een dag later gaf Nederlands-Indië zich over. Haar toekomstige man, Joop Pelt, was padvinder bij Groep 1, Groen in Malang. Hij nam deel aan de 5^e Wereld Jamboree in Vogelenzang.

Haar vader kreeg opdracht zich op 7 januari 1943 te melden in het Marinekamp van Malang en werd daar met andere mannen geïnterneerd. Een tijdje later, in maart, moest ook haar blonde broer Pih zich daar melden en werd geïnterneerd. Ze kwamen uiteindelijk terecht in kamp 4^e en 9^e Bataljon in Tjimahi.

Begin november 1942 was het kamp in de 'Bergenbuurt' dat later 'de Wijk' (van Malang) werd genoemd klaar voor internering. Waarschijnlijk trokken Willy, haar moeder en broertje Hans in mei of juni 1943 de Wijk in en kregen een garage van een huis aan de Lawoestraat toegewezen. Tussen februari 1944 en de Japanse capitulatie op 15 augustus 1945 verhuisden ze nog naar drie andere kampen. Op 10 februari 1944 gingen ze naar kamp Karangpanas in Semarang. Op 5 juni 1944 ze naar Kamp Ambarawa 6. In juli 1945 gingen ze met ongeveer 600 personen (vrouwen en kinderen) naar Kamp Ambarawa 9. Het gebouw bleek een voormalige Katholieke jongensschool met internaat te zijn. Eind augustus beleefden ze daar de Japanse capitulatie.

Na de bevrijding brak de Bersiap periode aan en het was te gevaarlijk om buiten kampen te leven. Haar vader en broer kwamen terecht in het vroegere Lands Opvoedings Gesticht in Malang. Willy kwam met haar broertje weer terecht in kamp De Wijk. Deze wijk werd het 'Goentokamp' genoemd. De Theresiakerk werd nu wel binnen de kampgrenzen gehouden en werd toegestaan dat daar gekerkt kon worden. Het kamp raakte al snel overbevolkt, zo'n 9000 mensen. Na verloop van tijd konden ze terugkeren naar Soerabaja.

Joop Pelt werd tijdens de oorlog tewerkgesteld aan de Birmaspoorweg. Vlak na de oorlog werd hij pelotonscommandant van het 40e bataljon infanterie van de KNIL, die bestond uit oud krijgsgevangenen en werd uitgezonden naar het eiland Soembawa. Via Soembawa komt Joop in Batavia terecht, waar hij herenigd werd met Willy. Hij had haar vier jaar niet gezien. Ze trouwden op 10 augustus 1946 in Batavia. en in 1947 wordt op 2 mei hun dochtertje Wanda geboren. Een jaar later wordt bij zijn vrouw een zeer ernstige vorm van malaria geconstateerd. Zij moet zo snel mogelijk naar Nederland. Het gezin gaat met de *Oranje*. Eenmaal in Nederland aangekomen blijkt Joop zelf – vermoedelijk in Birma – besmet te zijn geraakt met een ernstige ziekte. Terwijl hij daarvan herstelt veranderd Nederlands-Indië in Indonesië, wordt het KNIL opgeheven en blijkt het vertrek definitief. In 1952 kregen Willy en Joop in Breda een zoon. Ze verhuisden naar Amerika en gingen wonen in Annandale, Virginia.

Haar ouders en broer vertrokken op 27 augustus 1946 met de Oranje vanuit Soerabaja naar Amsterdam.

Willy overleed op 9 september 2014 in Den Haag. Haar man Joop overleed in 2019.

Meer informatie

Logboek Violtjes (1938-1942) door Dolly Zeeman, Archief Scoutingmuseum Baarn

[Het verhaal van Hans Stoltenborg – Archief Stichting Gastdocenten W.O.II Z.O. Azië](#)

[Het nieuws van den dag voor Nederlandsch-Indië » 12 jan 1920 - Art. 126 | Delpher](#)

[Bataviaasch nieuwsblad » 13 jan 1921 - Art. 128 | Delpher](#)

[W. Stoltenborgh - Ons Land](#)

[F.J.H. Stoltenborgh - Ons Land](#)

[A.B. Stoltenborgh-de Schoemaker - Ons Land](#)

[J. Stoltenborgh - Ons Land](#)

[A.C.W. Pelt-Stoltenborg - Ons Land](#)

[Het dagblad : uitgave van de Nederlandsche Dagbladpers te Batavia » 29 jul 1946 - Art. 47 |](#)

[Delpher](#)

[Dagblad de stem » 18 jun 1952 - Art. 29 | Delpher](#)

[De Telegraaf » 23 jan 1993 - Art. 1233 | Delpher](#)

[NAAM Tijmah](#)

[Lintje voor Ine Stoltenborgh | Nijmegen | AD.nl](#)

[Van overleven tot thuiskomen: hoe vier generaties het Indisch verleden ervaren: 'Bij elk familiefeest soto op tafel' | Nijmegen | De Gelderlander.nl](#)

[Graftombe.nl - Informatie over Frederik Johan Herman Stoltenborgh](#)

[Moesson | 15 juli 1985 | pagina 21 - Moesson Digitaal Tijdschriftenarchief \(pictura-dp.nl\)](#)

[Moesson | 1 februari 2004 | pagina 31 - Moesson Digitaal Tijdschriftenarchief \(pictura-dp.nl\)](#)

[ms Oranje - Joop Pelt | Het Scheepvaartmuseum](#)

[Stoltenborgh-Stamboom-website](#)

[Registratie Johan Stoltenborgh & Adolphina Benjamine Scheemaker & Adolphina Caroline Wilhelmine Stoltenborgh & Frederik Johan Herman Stoltenborgh in 1913 te 's-Gravenhage » Open Archieven](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.